

VÉGH MIKLÓS:

Az öreg Rudas

Még néhanap,
ha számadást teszek
a régen eltűnt arcokkal magamnak,
eszembe jut ma is
a vén Rudas,
az őszhajú, nehézszavú cigány.
Delente,
kongatás előtt,
kibontva már magát a bableves
zsíros gőzéből,
hozzám ült be rendre
és míg a gazdátlan talicska
az árnyéktalan sódert rágta künn,
mindig vén vályogházáról mesélt:
a falról, hogy meszelni kellene,
az ajtóról, mely megvetette sarkát,
a kályháról, hogy indul szétszaladni.
Delente így ült,
tömzsi ládasarkon
eresztve meg elnehezült gerincét,
és míg beszédje pattogott a csenden,
mindig-kéz-meleg lapátja nyelével
egy „d” betű hurkát izzadta porba,
és nap-napon
több s több betű jutott
raktárkönyvembe írt neve alatt
a két kereszt helyébe.